

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

DRUGI ODJEL

ODLUKA

39158/21 Dino
ALIĆ
protiv Hrvatske

Europski sud za ljudska prava (Drugi odjel), zasjedajući 23. svibnja 2023. u vijeću u sastavu:

Pauliine Koskelo, *predsjednica*,
Lorraine Schembri Orland,
Davor Derenčinović, *suci*,

i Dorothee von Arnim, *zamjenica tajnika Odjela*,

uzimajući u obzir navedeni zahtjev podnesen 29. srpnja 2021.,
uzimajući u obzir izjavu tužene države od 13. veljače 2023. kojom se od Suda traži brisanje zahtjeva s popisa predmeta i odgovor podnositelja zahtjeva na tu izjavu,

nakon vijećanja odlučuje kako slijedi:

ČINJENICE I POSTUPAK

1. Tužitelj, gospodin Dino Alić, hrvatski je državljanin rođen 1972. i živi u Slavonskom Brodu. Pred Sudom ga je zastupao I. Kobaš, odvjetnik iz Zagreba.

2. Hrvatsku vladu (u daljnjem tekstu: Vlada) zastupala je njezina zastupnica gđa Š. Stažnik.

3. Podnositeljev prigovor na temelju članka 6. stavaka 1. i 3. točke (c) Konvencije da je sjednica žalbenog vijeća u kaznenom postupku protiv njega održana u njegovoj odsutnosti dostavljen je Vladi, dok je ostatak zahtjeva proglašen nedopuštenim.

PRAVO

4. Podnositelj zahtjeva prigovorio je da mu nije bilo dopušteno prisustvovati sjednici žalbenog vijeća u kaznenom postupku koji se vodio protiv njega. Pozvao se na članak 6. stavke 1. i 3. točku (c) Konvencije.

5. Nakon neuspjelih pokušaja postizanja prijateljskog rješenja, Vlada je dopisom od 13. veljače 2023. obavijestila Sud da predlaže jednostranu izjavu s ciljem rješavanja pitanja postavljenog zahtjevom. Nadalje je zatražila od Suda da izbriše predmet s liste predmeta sukladno članku 37.

Jednostrana izjava je glasila kako slijedi:

„Ovom jednostranom izjavom izjavljujem da Vlada Republike Hrvatske:

(a) priznaje da je u ovome predmetu došlo do povrede članka 6. stavaka 1. i 3. točke (c) Konvencije jer podnositelj zahtjeva nije bio pozvan na sjednicu žalbenog vijeća u kaznenom postupku koji se vodio protiv njega; i

(b) je spremna podnositelju zahtjeva platiti iznos od 2.115 EUR (dvije tisuće sto petnaest), za svu nematerijalnu štetu te sve troškove i izdatke, uvećane za sve poreze koji bi podnositelju zahtjeva mogli biti zaračunati.

Taj iznos treba isplatiti u roku od tri mjeseca od datuma obavijesti Suda o navedenoj odluci na temelju članka 37. stavka 1. Europske konvencije o ljudskim pravima na račun koji je naveo podnositelj zahtjeva. U slučaju neplaćanja tog iznosa u navedenom tromjesečnom roku, Vlada se obvezuje da će od isteka tog roka do namirenja platiti običnu kamatu na navedeni iznos po stopi koja je jednaka najnižoj kreditnoj stopi Europske središnje banke tijekom razdoblja neplaćanja, uvećanoj za tri postotna boda. Isplata predstavlja konačno rješenje slučaja. „

6. Dopisom od 14. ožujka 2023. podnositelj zahtjeva zatražio je od Suda da nastavi s ispitivanjem njegova predmeta. Tvrdio je da bi mu odluka o brisanju predmeta onemogućila da zatraži obnovu kaznenog postupka protiv njega, tvrdeći da se prema domaćem pravu postupak može obnoviti samo na temelju pravomoćne presude Suda kojom se utvrđuje povreda Konvencije. Nadalje, tvrdio je da iznos koji je ponudila Vlada ne obuhvaća značajnu materijalnu i nematerijalnu štetu koju je pretrpio kao rezultat povrede kojoj prigovara te da taj iznos nije dovoljan za pokrivanje troškova postupka.

7. Sud ponavlja da je člankom 37. Konvencije predviđeno da se u bilo kojoj fazi postupka može donijeti odluka o brisanju zahtjeva s liste predmeta ako postoje okolnosti koje dovode do jednog od zaključaka navedenih u stavku 1. točkama (a), (b) ili (c) tog članka. Članak 37. stavak 1. točka (c) omogućuje Sudu da predmet briše s liste predmeta ako:

„iz bilo kojeg drugog razloga koji je utvrdio Sud, više nije opravdano nastaviti ispitivanje zahtjeva”.

8. Također ponavlja da u određenim okolnostima može izbrisati zahtjev s liste na temelju članka 37. stavka 1. točke (c) na temelju jednostrane izjave tužene države čak i ako podnositelj zahtjeva želi nastavak ispitivanja predmeta.

9. U tu je svrhu Sud ispitao izjavu s obzirom na načela koja proizlaze iz njegove sudske prakse, osobito presude *Tahsin Acar (Tahsin Acar protiv Turske (preliminarni prigovori) [VV], br. 26307/95, stavci 75.-77., ECHR 2003-VI; WAZA SP. z o.o. protiv Poljske (odl.), br. 11602/02, 26. lipnja 2007.; i Sulwińska protiv Poljske (odl.), br. 28953/03, 18. rujna 2007.)*.

10. Sud je u više navrata utvrdio povrede članka 6. stavaka 1. i 3. točke (c) Konvencije zbog toga što podnositeljima zahtjeva nije bila dopuštena nazočnost na sjednici žalbenog vijeća u kaznenom postupku protiv njih (vidi, na primjer, *Zahirović protiv Hrvatske*, br. 58590/11, § 58-64, 25. travnja 2013.; *Lonić protiv Hrvatske*, br. 8067/12, § 94-102, 4. prosinca 2014.; *Arps protiv Hrvatske*, br. 23444/12, § 24-29, 25. listopada 2016. i *Kobaš protiv Hrvatske* [Odbor], br. 27228/14, § 17- 19, 4. listopada 2018.). Pitanje postavljeno u ovom predmetu stoga je obuhvaćeno jasnom i opširnom sudskom praksom Suda.

11. Sud primjećuje da su izmjene i dopune mjerodavnog domaćeg prava nakon presude *Arps* uklonile izvor povrede koji je priznat u ovome predmetu. (vidi *Romić i drugi protiv Hrvatske*, br. 22238/13 i 6 drugih, stavak 68., 14. svibnja 2020.).

12. Što se tiče pravne zaštite koja je na raspolaganju podnositelju zahtjeva, Sud ponavlja da će, ako se utvrdi povreda članka 6., ponovno suđenje ili obnova postupka, ako se zatraži, u načelu predstavljati prikladan način ispravljanja povrede (vidi *Moreira Ferreira protiv Portugala (br. 2)* [VV], broj 19867/12, stavci 50. i 52., 11. srpnja 2017., s daljnjim upućivanjima). Sud ne nalazi razloga drugačije presuditi u okolnostima ovoga predmeta, u kojem je Vlada priznala povredu Konvencije, i u kojem je cilj koji je podnositelj zahtjeva nastojao ostvariti obnova kaznenog postupka protiv njega.

13. S tim u vezi Sud primjećuje da je do 19. srpnja 2022. godine članak 502. stavak 2. hrvatskog Zakona o kaznenom postupku podnositeljima zahtjeva pružio mogućnost da traže obnovu kaznenog postupka samo na temelju presude Suda kojom se utvrđuje povreda Konvencije ili njezinih Protokola (vidi prethodno citirani predmet *Romić i drugi*, stavak 69.). Međutim, nakon stupanja na snagu izmjena i dopuna tog zakona 19. srpnja 2022. podnositelji zahtjeva sada imaju pravo tražiti obnovu kaznenog postupka i na temelju odluke Suda, s obzirom na to da se u obrazloženju tih izmjena i dopuna izričito upućuje na mogućnost da se dopusti obnova na temelju odluka Suda kojima se prihvaćaju prijateljska rješenja i na temelju jednostranih izjava Vlade.

14. Stoga je Sud uvjeren da se podnositelj zahtjeva može pozvati na izmijenjeni članak 502. stavak 2. hrvatskog Zakona o kaznenom postupku i zatražiti obnovu domaćeg postupka nakon odluke kojom se njegov zahtjev briše s liste na temelju jednostrane izjave Vlade (vidi nasuprot tome *Igranov i drugi protiv Rusije*, br. 42399/13 i 8 drugih, stavak 26., 20. ožujka 2018., s daljnjim upućivanjima, i usporediti *Sroka protiv Poljske* (odl.), br. 42801/07, 6. ožujka 2012.).

15. To ne dovodi u pitanje nadležnost domaćih sudova da ispituju, u svakom pojedinom predmetu, postojanje preostalih dvaju zakonskih uvjeta koji omogućuju obnovu kaznenog postupka; konkretno, je li povreda Konvencije utjecala na ishod postupka i mogu li se povreda ili njezine

posljedice ispraviti u obnovljenom postupku (usporedi *Moreira Ferreira*, citirano gore, stavak 93.).

16. Glede novčane naknade koja je ponuđena podnositelju zahtjeva, Sud u odnosu na zahtjev podnositelja zahtjeva koji se odnosi na materijalnu štetu utvrđuje da ne postoji uzročna veza između priznate povrede članka 6. stavaka 1. i 3. točke (c) Konvencije i navodne materijalne štete.

17. S obzirom na to i uzimajući u obzir priznanja sadržana u izjavi Vlade, kao i predloženi iznos naknade – koji je u skladu s iznosima dodijeljenima u sličnim predmetima na ime nematerijalne štete (vidi, na primjer, prethodno citirane *predmete Arps*, stavak 33., i *Kobaš*, stavak 23.) uz troškove i izdatke nastale u postupku pred Sudom – Sud smatra da više nije opravdano nastaviti ispitivanje zahtjeva (članak 37. stavak 2.) 1 (c)).

18. Štoviše, u svjetlu prethodno navedenih razmatranja, Sud je uvjeren da poštovanje ljudskih prava kako je definirano Konvencijom i njezinim protokolima ne zahtijeva nastavak razmatranja zahtjeva (članak 37. stavak 1. *in fine*).

19. Konačno, Sud naglašava da bi se, ako Vlada ne postupi u skladu s uvjetima svoje jednostrane izjave, ili ako bi podnositelju zahtjeva bila uskraćena mogućnost da traži obnovu postupka zbog toga što ne postoji pravomoćna presuda Suda kojom se utvrđuje povreda Konvencije, već umjesto toga odluka kojom se prihvaća jednostrana izjava Vlade, zahtjev mogao vratiti na popis u skladu s člankom 37. stavkom 2. (vidi *Khan protiv Njemačke* [VV], br. 38030/12, stavak 41., 21. rujna 2016. i *Josipović protiv Srbije* (odl.), br. 18369/07, 4. ožujka 2008.).

20. S obzirom na gore navedeno, primjereno je brisati predmet s liste predmeta.

21. Pravilo 43. stavak 4. Poslovnika Suda propisuje da Sud ima diskrecijsko pravo dodijeliti troškove kada je zahtjev izbrisan s liste predmeta u skladu s člankom 37. Opća načela koja uređuju naknadu troškova prema pravilu 43. stavku 4. u biti su ista kao prema članku 41. (vidi, na primjer, *Savez Jehovinih svjedoka i drugih protiv Gruzije* (odl.), br. 72874/01, stavak 33., 21. travnja 2015.; i *Maras protiv Hrvatske* (odl.) [Odbor], br. 20230/15, stavak 18., 17. studenoga 2020.).

22. Uzimajući u obzir svoju sudsku praksu, dokumente koje posjeduje i činjenicu da se za iznos koji je Vlada ponudila u svojoj jednostranoj izjavi može smatrati da pokriva troškove postupka pred Sudom samo ako je dodijeljen iznos u skladu s iznosima dodijeljenima u sličnim predmetima (vidi stavke 5. i 17. ove presude; usporedi i *Zajednica Jehovinih svjedoka i drugi*, citirano gore, stavci 18., 28. i 33. -34.), Sud smatra razumnim podnositelju zahtjeva dosuditi 830 eura (EUR) za troškove podnošenja ustavne tužbe, uvećanih za sve poreze koji bi mogli biti zaračunati podnositelju zahtjeva. Doista, ustavna tužba, koju je podnositelj podnio putem svog odvjetnika, imala je za cilj ispravljanje priznate povrede Konvencije, iako neuspješno. Sud ne nalazi nikakvu vezu između preostalih

troškova domaćeg postupka koje je potraživao podnositelj zahtjeva i priznate povrede Konvencije.

Zbog tih razloga Sud jednoglasno

prima na znanje uvjete izjave tužene države na temelju članka 6. stavaka 1. i 3. točke (c) Konvencije i načine osiguravanja poštovanja obveza navedenih u Konvenciji;

Odlučuje brisati zahtjev sa svoje liste predmeta u skladu s člankom 37. stavkom 1. točkom (c) Konvencije;

Odlučuje

- (a) da tužena država treba podnositelju u roku od tri mjeseca isplatiti 830 EUR (osam stotina i trideset eura) na ime troškova i izdataka, uvećanih za sve poreze koji bi mu mogli biti zaračunati;
- (b) da se od isteka navedena tri mjeseca do namirenja na navedeni iznos plaća obična kamata po stopi jednakoj najnižoj kreditnoj stopi Europske središnje banke tijekom razdoblja neplaćanja, uvećanoj za tri postotna boda.

Sastavljeno na engleskom jeziku i otpravljeno u pisanom obliku 15. lipnja 2023.

Dorothee von Arnim
zamjenica Tajnika

Pauliine Koskelo
Predsjednica